

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.203/2016/5.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2016. május 27. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2016. január 29. napján kihirdetett **2.B.495/2013/163.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

a vagyonekmozgást mellőzi.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. tv. 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. tv. 276. §]. Ezért a vádlottat - halmazati büntetésül - 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra, valamint 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani. Rendelkezett a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságáról. A vádlottal szemben vagyonekmozgást rendelt el. A bűnjelek lefoglalását megszüntette és az iratokhoz csatolását rendelte el. Kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, a vádlott felmentésért, a védő elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.102/2016/1-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva az első fokú ítélet megváltoztatását, a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabását, a vagyonekmozgás mellőzését, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A védő a másodfokú eljárásban a fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság egy újabb büntetőeljárás adatai tükrében tévesen állapította meg, hogy a vádlott állította ki a kérdéses számlákat, és hogy tisztában volt cselekménye jogellenes voltával. A NAV Közép-dunántúli Regionális Bűnügyi Igazgatósága előtt 6500/253-400/2014.bü./KDRBI szám alatt folyamatban lévő büntetőeljárás tárgya a **[gazdasági társaság megnevezése]** tevékenysége, mégpedig a jelen eljárás tárgyát képező negyedéveket követő negyedévek időszaka, 2010. III. negyedévtől 2013. végéig. Ebben az ügyben a vádlott is gyanúsított, bűnsegédi magatartást rónak a

terhére. A Btk. 12. § (2) bekezdése értelmében folytatólagos egység megállapításának lehet helye, ezért az ügyek egyesítését indítványozta. Ennek hiányában a vádlott felmentését kérte.

Az ítéletábra valamennyi fellebbezést alaptalannak, a fellebbviteli főügyészség indítványát részben alaposnak ítélte.

Az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálvá, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt.

Ami a védő egyesítést célzó indítványát illeti, azt az ítéletábra nem látta teljesíthetőnek. Kétségtelen, hogy a védő által előadottak és az általa csatolt iratok tartalma alapján a folytatólagos elkövetés megállapításának feltételei fennállni látszanak, azonban a Be. 72. § (1), (2) bekezdésében foglaltak vizsgálata értelemszerűen csak akkor jöhet szóba, ha az ügyek azonos eljárási szakban folynak. Egy bírósági szakban lévő ügghöz egy nemlétező bírósági ügyet nem lehet egyesíteni. Abban az esetben, ha a jelenleg nyomozati szakban tartó büntető ügyben majd döntení kell a vádemelésről és felmerül a res iudicata a folytatólagos egység miatt, úgy perújításnak lehet helye a Be. 408. § (1) bekezdés a/2. pontja alapján (6/2009. BJE.).

Az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítást vett fel, amely során a szükséges és lehetséges bizonyítékokat beszerezte, majd ítéletében azokat megfelelően, okszerűen értékelte, melynek eredményeként megalapozott ítéleti tényállást állapított meg.

Az elsőfokú bíróság elvetette a vádlott védekezését, miszerint a szóbanforgó számlákat nem ő töltötte ki, és nem volt tudomása azok fiktív voltáról. Erre megfelelő alappal következtetett a hivatkozott írásszakértői véleményekből. De téves lenne az a feltevés, hogy a bűnösség megállapítása csakis az írásszakértői véleményekből következhetett. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott egyébként sem hivatkozott eredményesen arra, hogy abban a téves feltevésben volt, hogy a számlakibocsátó cégek ténylegesen működnek. Miközben a vádlott a cég ([gazdasági társaság megnevezése]) vezérigazgatójaként ténykedett, reprezentált, egyik cégnek a képviselőjével vagy tagjával sem állt valószínű üzleti kapcsolatban, maga sem folytatott valószínű üzleti tevékenységet a nevében lévő céggel. Ilyen körülmények között semmilyen hiteles adat, körülmény nem kelthette benne azt a tudatot, hogy a számlák (amelyeket ő továbbított a könyvelő felé) valószínű gazdasági tevékenységet tartalmaznak.

Az ítéleti tényállás csak annyiban volt támadható, hogy az elsőfokú bíróság abban tüntette fel az adójogi rendelkezéseket is, a jogi indokolás helyett. Ezért az ítéletábra az ítéleti tényállásból, az ítélet 17. oldal utolsó két bekezdését, a 18. oldal első bekezdését, valamint a 2. és a 3. bekezdésből a jogszabályi hivatkozásokat a jogi indokolásba tartozónak tekintette.

Ezzel a helyesbítéssel volt irányadó az első fokú ítélet tényállása a felülbírálat során.

Az elsőfokú bíróság a tényállásból helyesen vont le következtetést a vádlott bűnösségére.

A vádlott cselekményét a törvényes rendelkezéseknek megfelelően minősítette azzal, hogy a régi Btk. alatt az 1978. évi IV. tv.-t, az új Btk. alatt pedig a 2012. évi C. tv.-t kell érteni. Osztotta az ítéletábra azt az álláspontot is, miszerint az új Btk. a vádlott számára nem biztosítana kedvezőbb elbírálást.

Helyes volt az a következtetés is, hogy a vádlott ún. stróman volt, akinek a büntetőjogi felelőssége

az általa betöltött pozícióban a ténylegesen tanúsított magatartása jogellenességéhez igazodik, függetlenül attól, hogy a megbízója utasítása szerint vagy attól eltérően jár-e el, és, hogy a bűncselekmény révén elért jogtalan előnyből milyen mértékben részesedett. A cselekmény minősítése megfelelt ennek az elvnek is.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket többségében helyesen vette számba - azonban amint arra az ügyészség is rámutatott - a huzamosabb elkövetési időszak súlyosító körülményként értékelése nem indokolt a folytatólagos elkövetés mellett, viszont az üzletszerű elkövetés megállapíthatósága miatt azt további súlyosító körülményként kellett figyelembe venni.

A kiszabott büntetés mindezek mellett is inkább enyhe volt, mint súlyos, de törvényesnek volt tekinthető, megfelelt a büntetés kiszabási gyakorlatnak, ezért a súlyosítást és az enyhítést célzó fellebbezések nem vezethettek eredményre.

A vagyoneklobzást érintő rendelkezés szorult egyedül megváltoztatásra [Be. 372. § (1) bekezdés], e tekintetben volt alapos a fellebbviteli főügyészség indítványa. Az elsőfokú bíróság tévesen foglalt állást, amikor a vagyoneklobzás alkalmazhatósága mellett döntött. A 95. BK vélemény III. pontja értelmében, amennyiben a vádlottat vagy a gazdálkodó szervezetet az adóhatóság kötelezte a kiesett bevétel megfizetésére, úgy nincs helye vagyoneklobzásnak, a kétszeres elvonás tilalmára tekintettel. Ezt nem befolyásolja a végrehajtás eredményessége. Ennek megfelelően az ítélet tábla mellőzte a vagyoneklobzást.

Egyebekben az első fokú ítélet rendelkezései helyesek, törvényesek voltak, ezért azokat az ítélet tábla a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § megfelelő értelmezése zárja ki.

Szeged, 2016. május 27.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Benedek Tibor s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.III.203/2016/5. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 2.B.495/2013/163. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2016. május 27.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke